

LBRIS | We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Anca Eftime

DTP: Simona Bănică

Addicted to You Copyright © 2013 by K.B. Ritchie

2020 Paperback Edition

All rights reserved

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2023, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-59-4

București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RITCHIE, KRISTA

Dependent de tine / Krista și Becca Ritchie ; trad. din lb. engleză și note de Oana Dușmănescu. - București : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-59-4

I. Ritchie, Becca

II. Dușmănescu, Oana (trad. ; note)

821.111

KRISTA & BECCA RITCHIE

DEPENDENT DE TINE

**SERIA
ADDICTED
#1**

Traducere din limba engleză de
OANA DUȘMĂNESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

Capitolul 1

*Mă trezesc. Îmi văd tricoul aruncat pe jos, pe un covor pufos. Pantalonii scurți sunt undeva pe un dulap. Și chiloții cred că mi i-am pierdut pentru totdeauna. Probabil zac printre pliurile așternuturilor sau poate îi găsesc ascunși după ușă. Nu-mi pot aminti când mi i-am scos și nici măcar dacă mi i-am scos singură. Poate că *el* m-a dezbrăcat.*

Gâtul mi se înfierbântă când trag cu ochiul spre frumosul adormit, un tip cu păr auriu și cu o cicatrice pe șold. Se răsucește puțin, cu fața spre mine, și încremenesc. Ochii îi rămân închiși și se agață somnoros de pernă, sărutându-i practic materialul alb. Când sforăie ușor, gura i se deschide și un damf puternic de alcool și pizza cu pepperoni plutește spre mine.

Chiar că știu să-i aleg.

Mă strecor jos din pat și merg în vârful picioarelor prin apartamentul tipului, trăgându-mi pe mine pantalonii negri scurți — fără chiloți, o altă pereche pierdută acasă la un tip fără nume. În timp ce-mi ridic de pe jos tricoul gri și rupt, sfâșiat practic în bucăți, amintirea încețoșată a nopții trecute se limpezește. Am trecut pragul camerei lui și literalmente mi-a rupt hainele de pe mine, ca Hulk cel furios. A fost măcar ceva sexy? Mă crispez. Probabil că a fost destul de sexy ca să se culce cu mine.

Disperată, găsesc un tricou decolorat mulat și reușesc să mi-l trag peste părul castaniu care-mi ajunge la umăr, cu şuvițe drepte, încurcate și năclăite. Atunci dau peste căciula mea de lână. Bingo. Mi-o pun pe cap și ies în grabă din camera lui.

Mai multe doze goale de bere sunt împrăștiate pe coridorul îngust și mă împiedic de o sticlă de Jack Daniel's, plină cu niște bale negre și cu ceea ce pare a fi un Jolly Rancher. Un colaj de poze cu niște studente bete decorează ușa de la stânga mea — din fericire, nu camera din care am ieșit. Cumva am reușit să-l evit pe excitatul șef de la Kappa Phi Delta și am găsit un individ care nu-și etalează cuceririle.

Ar fi trebuit să mă calmez. Am jurat că nu mai calc în sediile frațiilor studențești după ultima mea experiență de la Alpha Omega Zeta. În noaptea în care am ajuns acolo, A.O.Z. găzduia o petrecere tematică. Habar neavând, am trecut pe sub arcada clădirii de patru etaje ca să fiu întâmpinată cu găleți de apă și cu mulți tipi care scandau să-mi sfâșii sutienul. Era ca-n vacanța de primăvară care o luase razna. Nu că aș avea prea multe de arătat la capitolul sâni. Înainte de a înnebuni de jenă, m-am ferit pe sub brațele și pe sub

trunchiurile lor și am descoperit plăcerea în alte locuri, cu alți oameni.

Unii care nu mă făceau să mă simt ca o vacă scoasă la mezat.

Azi-noapte am încălcat o regulă. De ce? Am o problemă. Mă rog, am mai multe probleme. Dar a spune *nu* se întâmplă să fie una dintre ele. Când Kappa Phi Delta a anunțat că Skrillex va concerta la ei în subsol, am crezut că mulțimea va fi alcătuită dintr-un amestec de fete de la asociațiile studențești și de oameni obișnuiți de la facultate. Poate că aș fi pus mâna pe un tip normal căruia îi place muzica house. S-a dovedit că publicul de-acolo era format îndeosebi din băieți din frații. O grămadă. Care se lua de orice fință cu două țâțe și un vagin.

Iar Skrillex nu a apărut niciodată. Erau doar un DJ amărât și câteva boxe. Imaginați-vă!

Mai multe glasuri profunde, *masculine* răsună printre stâlpii de marmură din balcon și de pe trepte, iar eu încremenesc lângă zid. Oamenii sunt treji? La parter? O, nu!

Marșul rușinii e o activitate pe care plănuiesc s-o evit în toți cei patru ani de distracție studențească. În primul rând, mă îmbujorez la față. Mă fac ca o roșie din grădină. Nu rozalii și drăgălaș. Ci cu niște pete purpurii care-mi pătează gâtul și brațele ca și cum aș fi alergică la rușine.

Răsetele de masculi se intensifică, iar mie mi se face un gol în stomac atunci când mă gândesc la cea mai de coșmar imagine. Cea în care cobor împleticit treptele și toate capetele se îndreaptă brusc în direcția mea. Expresia uimită de pe chipurile lor, în timp ce se întrebă care dintre „frații” lor

a decis să se cupleze cu o fată sfrijită și cu piept plat. Poate c-o să-mi arunce și un os de pui, tâchinându-mă să mănânc.

Din păcate, asta s-a întâmplat în clasa a patra.

Mai mult ca sigur, o să bălbâi niște cuvinte neinteligibile până când unuia dintre ei i se va face milă de petele mele de leopard roșiatic și mă va da afară pe ușă, ca pe un gunoi.

Asta a fost o mare greșeală (casa frăției studențești, nu sexul). Niciodată nu mă voi mai lăsa obligată să sorb shoturi de tequila ca un aspirator. Presiunea semenilor mei. Există cu adevărat.

Opțiunile mele sunt limitate. O singură scară. O singură soartă. Dacă nu cumva o să-mi crească o pereche de aripi care să mă ajute să zbor de la vreo fereastră de la etaj, o să am parte de marșul rușinii. Mă furișez pe balcon și brusc o invidiez pe Veil, eroina dintr-una din noile mele reviste cu benzi desenate. Tânăra Răzbunătoare se poate evapora în neant. O putere care mi-ar folosi acum din plin.

Imediat ce ajung la prima treaptă de sus, sună clopoțelul și trag cu ochiul peste balustradă. Vreo zece tipi din frăție sunt strânși pe canapelele de piele, îmbrăcați în diverse versiuni de pantaloni scurți și tricouri polo. Cel mai lucid dintre ei se autopropane să deschidă ușa. Reușește să stea în picioare, cu părul lui castaniu dat pe spate și cu falca încordată la intimidare. Când răspunde la ușă, îmi crește moralul.

Da! Aceasta este unica mea ocazie de a mă strecura afară nevăzută.

Folosesc acest moment de derută ca să plutesc pe trepte în jos, neobservată, invocând puterea lui Veil. Pe la jumătatea treptelor, Falcă-Încordată se sprijină de cadrul ușii, blocând intrarea.

— S-a terminat petrecerea, frate.

Cuvintele îi ies înăbușit din gură. Lasă ușa să se închidă în fața persoanei respective.

Sar încă două trepte.

Soneria se aude din nou. Nu știu de ce, dar de data asta pare mai agresivă.

Falcă-Încordată mârâie și trage cu forță de mânerul ușii.

— Ce vrei?

Un alt tip din frăție râde.

— Dă-i și lui o bere și spune-i să se ducă dracului.

Alți câțiva pași. Poate că voi reuși. N-am fost niciodată o persoană teribil de norocoasă, dar cred că am și eu partea mea de baftă.

Falcă-Încordată își ține mâna înfiptă în cadrul ușii, blocând trecerea în continuare.

— Zi ce vrei.

— În primul rând, ți se pare că nu știu să citesc ceasul sau că nu știu cum arată *lumina zilei*? Normal că nu-i nicio petrecere.

La naiba... Cunosc această voce.

Rămân încremenită pe scara din care mai am un sfert de coborât. Razele soarelui se strecoară printr-un mic spațiu dintre cadrul ușii și tricoul portocaliu al lui Falcă-Încordată. Strânge din dinți, gata să-i trântescă ușa în nas celui alt tip, dar intrusul pune mâna pe aceasta și spune:

— Am lăsat ceva aici, aseară.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Am fost aici.

Face o pauză.

— Pentru scurt timp.

— Avem un birou de obiecte pierdute, spune tăios Falcă-Încordată. Ce ai pierdut?

Se îndepărtează de cadrul ușii și face semn din cap cuiva de pe canapea. Toți privesc scena ca și cum s-ar uita la o reluare de pe MTV.

— Jason, du-te și adu cutia.

Îl observ pe tipul de-afară. Se uită fix la mine.

— Nu-i nevoie, zice el.

Îi cercetez trăsăturile. Păr șaten-deschis, tuns scurt în lateral și mai lung în creștet. Un corp destul de tonifiat ascuns sub o pereche de pantaloni uzați și un tricou negru cu guler rotund. Niște pomeți foarte ascuțiți și ochi de culoarea whiskyului. Loren Hale e o băutură alcoolică și nici măcar n-o știe.

Silueta lui de 1,87 metri umple tot cadrul ușii.

Mă privește cu un amestec de amuzament și iritare, cu un zâmbet imperceptibil. Tipii din frăție îi urmăresc privirea și îi descoperă ținta.

Eu.

Ca și cum m-aș fi reîntrupat din senin.

— Am găsit-o, spune Lo, cu un zâmbet tensionat și amar.

Fierbințeala mi se ridică în obraji și-mi duc mâinile la față, încercând să-mi ascund umiliința. O iau practic la goană spre ușă. Falcă-Încordată râde ca și cum ar fi câștigat un concurs între masculii.

— Iubita ta e o târfă, frate.

Nu mai aud nimic. Aerul rece de septembrie îmi umple plămâinii, iar Lo închide ușa cu mai multă forță decât intenționase, probabil. Îmi ascund fața în palme, lipindu-le de

obrajii mei fierbinți, în vreme ce evenimentul mi se tot învârte în cap. O. Doamne. Dumnezeuule.

Lo vine lângă mine pe la spate și mă cuprinde cu brațele de talie. Își pune bărbia pe umărul meu, aplecându-se puțin ca să echilibreze statura mea micuță cu silueta lui înaltă.

— Sper că a meritat, șoptește Lo, iar eu îi simt răsuflarea fierbinte pe gât.

— Ce să merite?

Inima mi-a ajuns în gât; apropierea lui mă derutează și mă ispitește. Nu știu niciodată care sunt adevăratele intenții ale lui Lo.

Mă călăuzește când înaintăm, cu spatele meu lipit de pieptul lui. De-abia mai sunt în stare să pășesc, darămite să gândesc ca lumea.

— Primul tău marș al rușinii într-o frăție studențească. Cum te simți?

— Rușinată.

Mă sărută ușor pe creștet și se desprinde de mine, luând-o înainte.

— Hai mai repede, Calloway! Mi-am lăsat băutura în mașină.

Fac ochii mari când îmi dau seama ce înseamnă asta, uitând treptat ororile care tocmai s-au întâmplat.

— N-ai condus tu, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire gen, *pe bune, Lily?*

— Am remarcat că șoferul meu obișnuit e indisponibil — ridică acuzator din sprâncene — și am chemat-o pe Nola.

L-a sunat pe șoferul meu personal și nici nu îndrăznesc să-l întreb de ce a hotărât să-l ignore pe propriul șofer,

care l-ar plimba cu drag prin toată Philadelphia. Anderson vorbește neîntrebat. În clasa a noua, când Chloe Holbrook a dat o petrecere monstruoasă, Lo și cu mine am discutat despre niște narcotice ilegale care au fost trecute din mână-n mână, la conacul mamei sale. Conversațiile de pe bancheta din spate ar trebui să fie private pentru toți cei aflați în mașină. Anderson nu și-a dat, probabil, seama de această regulă nescrisă pentru că a doua zi camerele noastre au fost percheziționate după diverse substanțe interzise. Din ferire, menajera a uitat să caute în șemineul fals, unde-mi țineam cutia cu jucării pentru oameni mari.

Am scăpat cu fața curată din acel incident și am învățat o lecție extrem de importantă. Niciodată să nu ai încredere în Anderson.

Prefer să nu folosesc mașina familiei, ca să nu le cad și mai adânc în gheare, dar uneori Nola este o necesitate. Ca acum. Când sunt oarecum mahmură și incapabilă să-l plimb cu mașina pe Loren Hale cel mereu beat.

M-a uns șoferul său treaz personal și refuză să dea bani pe orice servicii de taximetrie după ce odată era să fim jefuiți într-un taxi. Nu le-am spus niciodată părinților noștri ce s-a întâmplat. Nu le-am explicat niciodată cât de aproape am fost de ceva îngrozitor. În special pentru că am petrecut după-amiaza respectivă într-un bar, cu două cărți false de identitate. Lo băuse mai mult whisky decât un om în toată firea. Iar eu făcusem sex într-o toaletă publică pentru prima oară în viața mea.

Purtările noastre indecente ne-au devenit ritualuri, iar familiile noastre nu trebuiau să afle despre ele.

Cadillacul meu Escalade negru e parcat în apropierea frăției studențești. Mai multe case în valoare de mai multe milioane de dolari fiecare se aliniază una după alta, una mai mare decât cealaltă. Curtea cea mai apropiată e plină de pahare roșii de plastic și un butoi de bere s-a răsturnat, din păcate, în iarbă. Lo merge înaintea mea.

— Nu credeam c-o să apari, spun și sar peste o băltoacă de borătură de pe trotuar.

— Ți-am spus că o să vin.

Pufnesc scurt.

— Nu se întâmplă întotdeauna așa.

Se oprește lângă portiera mașinii, care are geamurile prea fumurii ca s-o vedem pe Nola pe scaunul șoferului.

— Da, dar aici e Kappa Phi Delta. Ți-o tragi cu unul și apoi toți vor o bucățică. Serios, am avut coșmaruri despre asta.

Mă strâmb.

— Să nu cumva să fiu violată?

— De-asta se numesc *coșmaruri*, Lily. Se presupune că nu sunt plăcute.

— Păi, probabil asta e ultima mea expediție într-o casă a unei frății pentru următorul deceniu sau cel puțin până când uit de dimineața asta.

Geamul de pe partea șoferului coboară. Buclele mari și negre ale Nolei îi ating fața în formă de inimă.

— Trebuie s-o iau pe domnișoara Calloway de la aeroport într-o oră.

— Suntem gata într-un minut, îi spun.

Geamul se închide la loc, ascunzând-o vederii noastre.

— Care domnișoară Calloway? întrebă Lo.

— Daisy. Tocmai s-a terminat Fashion Week la Paris.

Sora mea mai mică a crescut peste noapte, ajungând la un uimitor un metru optzeci, și silueta ei slăbănoagă se potrivea mănuișă în lumea modei. Mama a capitalizat frumusețea lui Daisy într-o clipă. În săptămâna în care a împlinit 14 ani a semnat cu agenția de modelling IMG.

Lo strânge ușor din degete, pe lângă corp.

— Are 15 ani și probabil e înconjurată de modele mai mari, care trag pe nas cocaină la baie.

— Sunt sigură că au trimis pe cineva cu ea.

Urâsc când nu cunosc detalii. De când am ajuns la University of Pennsylvania, am dobândit nepoliticosul obicei de a fenta apelurile telefonice și vizitele. Odată intrată la facultate, a devenit dintr-odată foarte simplu să mă separ de casa Calloway. Presupun că așa mi-a fost scris dintotdeauna. Întotdeauna forțam ora stingerii și petreceam foarte puțin timp în compania mamei și a tatei.

Lo spune:

— Mă bucur că nu am frați și surori. Sincer, ai tu destui și pentru mine.

Nu m-am gândit niciodată că a avea trei surori e ceva exagerat, dar o familie de șase persoane atrage o oarecare atenție.

Se freacă istovit la ochi.

— OK, trebuie să beau ceva și apoi plecăm.

Inspir profund, gata să-i pun o întrebare pe care am evitat-o până acum amândoi.

— Azi ne prefacem?

Cu Nola atât de aproape, chestia asta este mereu o loterie. Pe de o parte, ea nu ne-a înșelat vreodată încrederea. Nici măcar în clasa a zecea, când m-am folosit de bancheta

din spate a unei limuzine ca să mi-o trag cu un fotbalist dintr-a douășpea. Geamul despărțitor era ridicat, ferindu-mă de privirile Nolei, dar el a gemut cam zgomotos, iar eu am lovit în portieră puțin prea tare. Bineînțeles că a auzit, dar nu m-a dat de gol niciodată.

Există totuși riscul că, într-o bună zi, ne va da pe goarnă. Banii dezleagă limbile și, din păcate, tații noștri se scaldă în bani.

N-ar trebui să-mi pese. Am 20 de ani. Sunt liberă să fac sex. Liberă să petrec. Știți voi, toate chestiile pe care le fac în mod normal adulții aflați la vârsta studenției. Dar lista mea de secrete murdare (*foarte* murdare) ar putea da naștere unui scandal în cadrul cercului de prieteni ai familiei mele. Compania tatei nu ar aprecia deloc acest gen de publicitate. Dacă mama ar ști despre grava mea problemă, m-ar trimite la reabilitare și terapie până când aș fi vindecată. Dar eu nu vreau să mă vindec. Eu vreau doar să trăiesc și să-mi hrănesc apetitul. Din întâmplare, acest apetit al meu e de natură sexuală.

În plus, fondul meu fiduciar s-ar evapora ca prin minune din cauza comportamentului meu inacceptabil. Nu sunt pregătită să renunț la banii care-mi plătesc facultatea. Familia lui Lo este la fel de nemiloasă.

— Ne prefacem, îmi spune el. Haide, iubirea mea.

Mă bate ușor peste fund.

— Treci în mașină.

Approape că mă împiedic din cauza frecvenței folosiri a cuvântului *iubire* din partea lui. În gimnaziu, i-am zis că mi se părea cel mai sexist alint. Și, chiar dacă englezii pretindeau că acest termen e invenția lor, Lo și l-a însușit.